

PRIMĂVARA LA MĂNĂSTIREA COCOȘ

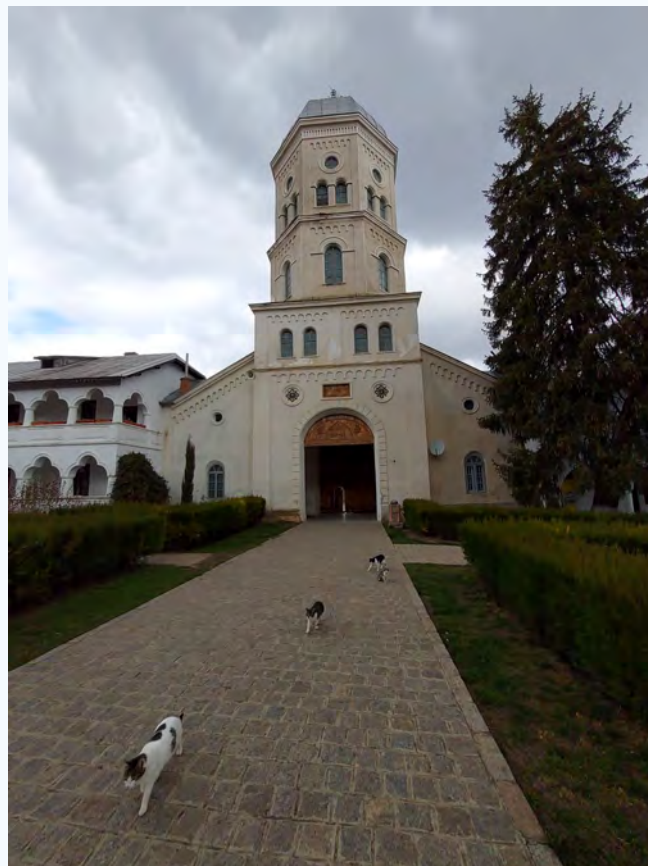
Gabriela Neguțu

Am pornit să căutăm primăvara în aceeași zi în care domnul Putin a pornit să caute ura, nenorocirea și durerea. Ce poți să faci într-o asemenea situație? Îți impui să ignori răul și să cauți frumusețea. Luăm exemplul de la Dunărea care, de atâtea mii de ani, își vede de treaba ei: curge spre mare, oglindește cerul și soarele, poartă vapoarele care o străbat în ambele sensuri.

Azi, Dunărea a purtat lin, către malul celălalt, și bacul cu care am traversat-o noi. Scăpați din mulțimea mașinilor care ticseau puntea, am luat-o în direcția dragului nostru Niculițel, în plasa căruia gravitează mănăstirea Cocos. La Garvăn, am văzut localnici cu produse aduse în piața improvizată pe marginea drumului, dar am amânat cumpărăturile pentru întoarcere. La Văcăreni, am privit, ca de fiecare dată, releul înalt de 167 de metri, care visează să se ia la întrecere cu Turnul nostru de televiziune. De la Luncavița, se pare că am ales calea mai lungă, prin Rachelu, Revărsarea, Isaccea, dar am ajuns cu bine la mănăstire.

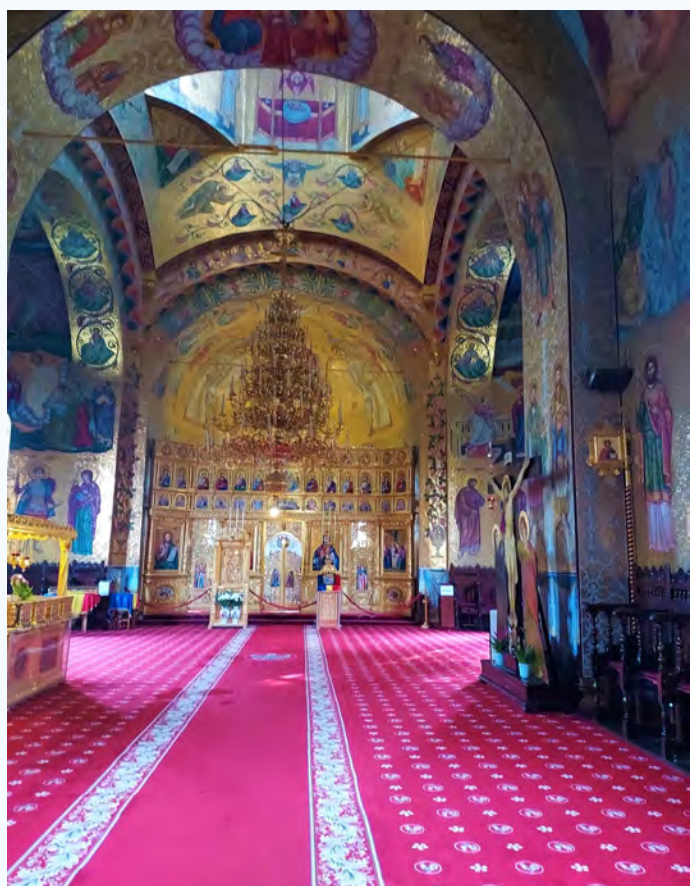
Când am văzut indicatorul spre Mănăstirea Cocos, am început să ne amintim locurile, din viziunile anterioare. Turla clopotniței, pătrată la bază, se înalță până la 30 de metri cu încă două niveluri hexagonale, adăugate după anul 1878, când Dobrogea a fost alipită României. La baza ei se află o poartă uriașă, din lemn bogat, sculptat cu imagini de sfinți. De o parte și de cealaltă a clopotniței, se întind pe toată latura exterioară a mănăstirii, ca niște aripi, două rânduri suprapuse de chilii, deschise spre exterior prin pridvorul comun, format de liniile continue, ondulate, ale arcelor de cerc ce se sprijină pe șirul nesfârșit de stâlpi, asemenea pridvoarelor românești.

Ne-am oprit în parcare încăpătoare, ce se întinde pe toată fațada și ne-am îndreptat spre intrare. În incinta mănăstirii este liniște, soare și pace. Un șir de pisici ne-au condus pe aleea pietruită spre biserică. Nu am văzut nici o suflare de om, cât am umblat pe acolo. În cele două camere de la poartă, de sub turnul-clopotniță, nimeni, în fața chiliilor noi, care formează perimetrul bisericii, nimeni; la troița-fântână din fața vechilor chiliilor în stil oriental, numai noi; în fața troiței care indică locul altarului bisericii inițiale, aflat în curtea mare, numai verdele gardului viu și brazii; în biserică – numai Dumnezeu.

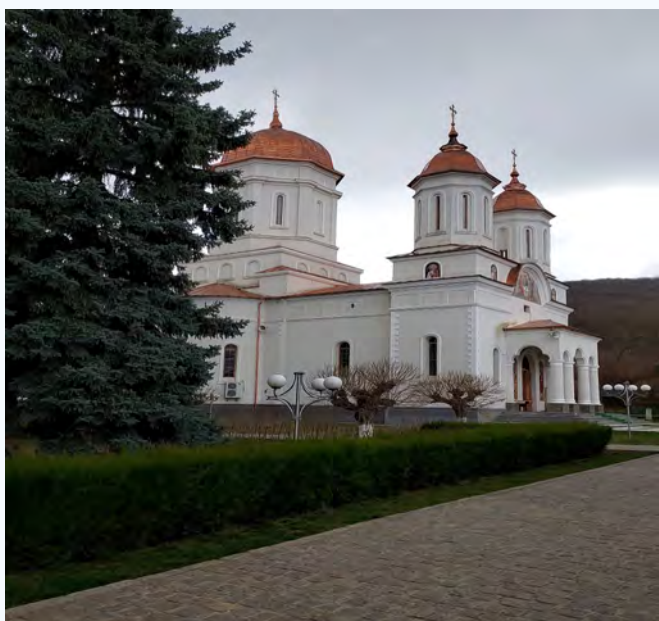

Am găsit locul lipsit parcă de orice suflare omenească, dar binevoitor și primitor: am fost întâmpinați cu ușile deschise, începând de la cele două beciuri din capătul chiliilor vechi, până la ușile bisericii. Ne-am închinat la altar, am găsit hârtie și pixuri așezate la îndemână și am lăsat acatiste, am privit picturile strălucitoare de pe pereți, icoana Maicii Domnului din fața altarului, cele patru racle ale sfinților martiri descoperiți în biserica paleocreștină de la Niculițel, Iisus răstignit având la baza pedestalului două ghivece cu flori „Tillandsia flabellata” originare din America de Nord, și la final, fresca mea preferată cu Ștefan cel Mare. Nu am deranjat nimic și am ieșit mândri că am fost la înălțimea încrederii acordate de călugări.

Afară, am luat-o în continuare pe lângă bise-rică, pe alea cimentuită, am trecut de o primă poartă formată din sulite negre, verticale. Am traversat o curte-anexă în care dormita, stingher, un tractor, apoi am ajuns la a doua poartă, urmăriți de privirea unui câine care a mârâit puțin la noi, dar, văzând că nu ne temem, ne-a tratat cu totală indiferență. Am ieșit din mănăstire pe ultima poartă care avea scris deasupra „Spre cruce”. De aici, am început să ne bucurăm asemenea unor copii, descoperind de o parte și de alta a scârilor care urcau spre culme, mai întâi un ghiocel, apoi o viorea, apoi porțiuni din ce în ce mai pline de flori. Ne înveseleam la fiecare plantă, dar nici nu bănuiam că la fiecare pas, aveam să găsim tot mai multe, mai mari și mai frumoase, presărate pe toată culmea însoțită. Treptele ne-au dus până la crucea aurie, înaltă, pe care este pictat în mărime naturală, Iisus răstignit. De aici, am continuat pe poteca de pământ, până am ajuns la o a doua cruce, simplă, cenușie, din ciment. Poate e neterminată, poate va căpăta un alt aspect, în timp, dar cu atât mai mult ne-a plăcut frumusețea peisajului din jur.

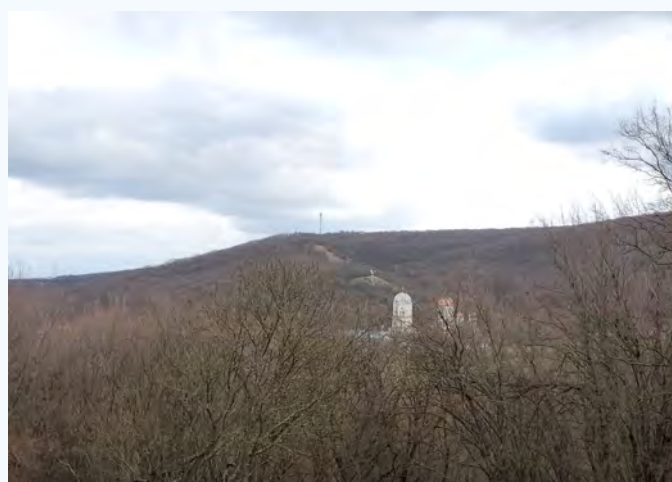
Deodată, dinspre apus, din încâlceala de crengi golașe, printre care se întrevădeau trunchiurile copacilor, s-a auzit sunet de talangă și o turmă mare de oi a apărut, agale. Făceau un pas, aplecau capul și pășteau, se mai deplasau puțin împinse de grupul de oi din spate, aruncau câte o privire spre noi și iar pășteau. Nu ne-a venit să credem când am văzut că masa principală erau ghiocelii și brândușele. Erau singurele plante verzi, care se ridicau prin stratul fragil de ierburi și frunze uscate. Din uimire ne-a scos un câine care a năvălit spre noi, privindu-ne bucuros și jucăuș, alergând comic pe labele ce promiteau că va deveni un dulău de talie mare, dezzechilibrat în înaintarea lui de viteza cu care dădea din coadă. Cu siguranță, nu era un ciobănesc, dar era unul dintre cei mai simpatici câini din câți există pe lume!

cau triunghiurile verzi ale brazilor la fel de înalți, toate fiind întrecute de turnul clopotniței, cel mai mare. Tot ansamblul clădirilor arată atât de impresionant, încât te gândești că cei ce au contribuit la construcția aceasta au fost stăpâniți de spiritul divin.

Am intrat în curtea mănăstirii pe aceeași poartă din spate, pe care am citit acum „Drum bun!” și am ajuns în mijlocul unei aglomerații mișcătoare. Zeci de păsări negre-cenușii alergau de pe terenul din stânga noastră, repezindu-se pe lângă noi spre cotețele uriașe, ale căror acoperișuri din tablă lucitoare le observaserăm în timp ce coboram de la cruce. Peste toate, domina zgomotul strident, produs de o mulțime de găște mari, pestrițe și albe, care au început să-și fluture aripile și să scoată sunete stridente, în dreapta cărării. Aproape de ieșirea din această curte, ne aștepta un grup mare de curcani înfoiați și divers colorați. Ne așteptam să ne atace, să ne împiedice să trecem, dar la apropierea noastră s-au făcut că nu au habar de existența noastră. Am gândit din nou că această mănăstire este un lăcaș al prosperității și al păcii, în care toate treburile se fac singure, iar călugării trebuie să stea în chiliile lor și să-și dedice timpul doar rugăciunilor.

După aceea, am admirat panorama spre răsarit, unde - dincolo de perdeaua de ramuri cu mugurii umflați, deja vizibili – se distingeau sclipirile unei ape pe care am bănuț-o a fi Dunărea, până la care se întindeau formele geometrice ale câmpurilor arate, pierzându-se în ceața depărtărilor.

Cu regret ne-am despărțit de culmea minunată și ne-am întors spre partea din care am venit. În timp ce pășeam pe treptele care făceau coborâșul ușor, ne-am bucurat de imaginea completă a mănăstirii cuibărită între dealuri. Corpurile clădirilor nu erau vizibile, doar cele trei turle albe cu acoperișuri aurite ale bisericii, printre care se ameste-

un drum forestier, printr-o pădure plină de flori de primăvară. Parfumul lor proaspăt se simțea pretutindeni, așa că am hotărât că acesta e locul unde am putea să mâncăm. Mai mulți ghiocei, vioarele, toporași și brândușe decât erau aici, nu am mai văzut vreodată. Trăiam o senzație de bucurie și de uimire, asemănătoare cu cea de la Rezervația naturală Dealul Bujorului de lângă satul Atmagea, unde, pe măsură ce înaintam printre copaci, descoperam tot mai mulți bujori. Cuvintele nu sunt de ajuns să descrie frumusețea din acel loc, așa că trebuie să-l vizitați voi, personal, în sezonul potrivit.

Am descoperit că și de aici, de pe această coastă, se vede frumoasa mănăstire și cărarea pe care am urcat la cruce. Timpul a trecut fără să știm, în aerul înmiresmat, printre flori și copacii neînfrunziți, dar cu forme frumoase. Trebuia, totuși, să ajungem acolo unde ne-am propus și am reluat traseul pe drumul forestier, descoperind că puțin mai departe de popasul nostru era amenajat un popas în toată regula, cu masă și bănci din lemn.

Am avut emoții că nu vom nimeri la Nifon, mai ales că, în zonă, telefonul nu are semnal și nici oameni nu am întâlnit, să ne îndrume. Am ajuns totuși în sat, unde am descoperit că nu există nici o mănăstire, cum ne-am închipuit noi, ci numai o biserică mare, în mijlocul unui sat modest.

Prea a fost totul frumos, ca să ne întoarcem acasă, așa că am hotărât să facem o vizită la Nifon, unde nu mai ajunseserăm vreodată. Ideea s-a dovedit a fi una fericită, pentru că traseul trecea pe

Ușile bisericii le-am găsit închise, deși în curte, în fața intrării, staționau două mașini, probabil ale preotului și dascălului. Nu ne-am supărat, fiind zi de joi, înainte de sărbătoarea sâmbetei morților, ne-am gândit că oamenii aveau alte treburi. Și, cine știe, poate că așa trebuia, să nu intrăm în contact cu vreo persoană străină.

Ne-am întors spre Galați pe drumul național 222A, ce leagă Nifon de Luncavița, care este mult mai plăcut față de E87, pe care veniserăm. După Văcăreni, am oprit la Garvăn unde s-au cheltuit ceva bani în piața improvizată, unde localnicii în vârstă așteptau cumpărătorii, încă de dimineață, răbdători.

Bacul ne-a trecut cu bine Dunărea și am ajuns la casele noastre mulțumiți, „cu bateriile încărcate” și hotărâți să nu mai pierdem vreodată ocazia unei excursii care poate să se dovedească o bucurie neprețuită.

